

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Αγαπητό ημερολόγιο,

Σήμερα το πρωί μου συνέβη κάτι πρωτόγνωρο και με έκανε να συλλογιστώ κάποια πράγματα που ποτέ δεν είχα σκεφτεί.

Καθώς περπατούσα με το σκύλο μου στη γειτονιά, είδα στην άκρη του πεζοδρομίου ένα ζητιάνο. Όταν αντιλήφθηκε την παρουσία μου, μου είπε ότι ήταν πρόσφυγας από την Συρία κι ότι χρειαζόταν λίγα χρήματα για να βρει κάτι να φάει. Τα ρούχα του ήταν παλιά και βρώμικα, τα παπούτσια του φθαρμένα και τα μαλλιά του μακριά και αχτένιστα. Τα μάτια του με κοιτούσαν κουρασμένα κάτω από τα φουντωτά φρύδια του. Έτυχε να έχω ένα πενήντάλεπτο στην τσέπη μου και όταν του το έδωσα με ευχαρίστησε εγκάρδια. Σκέφτηκα ότι τα πενήντα λεπτά δεν έφταναν ούτε για ένα τoστ από το κυλικείο του σχολείου, κι όμως του φάνηκαν αρκετά. Τότε άρχισε να μου διηγείται το ταξίδι του από την πατρίδα του μέχρι εδώ, την προσπάθεια να αποφύγει σφαίρες που περνούσαν σφυρίζοντας δίπλα από το κεφάλι του, τους συγγενείς του που είδε να πεθαίνουν, τον άσχημο τρόπο που το φέρθηκαν όπως και το πώς κατέληξε στην φτώχεια και, γενικότερα, στην κατάσταση που βρισκόταν.

Όταν πια γύρισα στο σπίτι, αναπόλησα την μικρή μου εμπειρία και τότε ήρθε η προφανής ερώτηση στο μυαλό μου. Αν ήμουν κι εγώ πρόσφυγας; Αν αναγκαζόμουν να φύγω και να ζήσω υπό άθλιες συνθήκες για να επιβιώσω; Είχα ξανακούσει στην τηλεόραση για το προσφυγικό θέμα αλλά όταν συνάντησα τον πρόσφυγα φάνταζε εντελώς διαφορετικό από πριν. Από τη στιγμή που το συλλογίστηκα, άλλαξα τρόπο σκέψης, άρχισα να βλέπω τα πράγματα αλλιώς. Φαντάστηκα τον εαυτό μου στη θέση του και κατάλαβα, έστω και στο ελάχιστο, πόσο δυσάρεστη εμπειρία μπορεί να ήταν. Άρχισα να εκτιμώ όλα όσα είχα: Το σπίτι μου, το γεμάτο ψυγείο, τους γονείς και τους φίλους μου... και τελικά κατάλαβα ότι δεν είναι δεδομένα.

Τήρα, λοιπόν, ένα μάθημα που δεν θα ξεχάσω ποτέ: Να εκτιμώ ό,τι έχω, γιατί, στην τελική, κι εμείς ένα πόλεμο απέχουμε από την προσφυγιά.

Ραφαηλία Γιαννιώτη

γ1 Γυμνασίου